Instanța de fond: Judecătoria Chișinău sediul central, judecător - Arhip Alexandru
Dosarul nr. 2ri-260/25
2-19086537-02-2ri-05062025

D E C I Z I E

15 decembrie 2025 mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice
din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând recursul declarat de Serviciul Fiscal de Stat,
împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul central, din 19 mai 2025, emisă în cadrul procedurii de insolvabilitate intentată față de SRL „Cantgaz”,
la cererea Serviciului Fiscal de Stat împotriva lui Sandulescu Sergiu, cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organului de conducere a SRL „Cantgaz”,

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei

În procedura Judecătoriei Chișinău sediul central, se află spre examinare cauza de insolvabilitate intentată în privința SRL „Cantgaz”.

Astfel, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central, din 17 iulie 2019, s-a constatat insolvabilitatea SRL „Cantgaz” și s-a dispus inițierea procedurii simplificate a falimentului cu dizolvarea debitorului, ridicarea dreptului lui Sandulescu Sergiu de la administrarea SRL „Cantgaz” și desemnarea administratorului autorizat Gherman Andrei, în calitate de lichidator al SRL „Cantgaz”.

La caz, la 25 martie 2025, directorul adjunct al Serviciului Fiscal de Stat – Chircu Sergiu, a depus în adresa instanței de insolvabilitate cerere, prin care a solicitat atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere al SRL „Cantgaz”, în persoana administratorului statutar Sandulescu Sergiu și respectiv încasarea de la acesta în contul masei debitoare a SRL „Cantgaz” a creanței validată și

nestinsă a Serviciului Fiscal de Stat, în sumă totală de 309.129,67 lei (235.324,69 lei – creanța chirografară de rangul III și 73.804,98 lei, creanță chirografară de rangul VI).

În motivarea cererii s-a invocat că în cadrul ședinței de validare a creanțelor, au fost validate creanțele Serviciului Fiscal de Stat în sumă totală de 309.129,67 lei, constituite din creanță chirografare de rangul III în sumă de 235.324,69 lei și creanțe chirografare de rangul VI în sumă de 73.804,98 lei.

Susține că, SRL „Cantgaz" nu dispune de bunuri suficiente în masă debitoare, precum pe conturile bancare lipsesc mijloace financiare, iar unica modalitate de stingere a creanțelor validate ale Serviciului Fiscal de Stat este atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului, prin prisma art. 247, art. 248 din Legea insolvabilității.

Potrivit informației obținute din Sistemul Informațional Automatizat al Serviciului Fiscal de Stat, din data de 08 decembrie 2016 și până la intentarea procesului de insolvabilitate, în calitate de administrator și contabil al SRL „Cantgaz" a fost Sandulescu Sergiu.

Prin urmare, consideră că responsabil de gestionarea întreprinderii și transpunerea în mod corect, complet și la timp a mișcărilor patrimoniale în informații, furnizate și organelor fiscale, sunt membrii organelor de conducere care prin prisma art. 247 alin. (1) din Legea insolvabilității, este Sandulescu Sergiu, persoana căreia îi poate fi imputabilă răspunderea subsidiară pentru temeiurile prevăzute la art. 248, alin. (1) din Legea citată.

Soluția instanței de fond

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central, din 19 mai 2025, a fost admisă excepția de tardivitate invocată de Sandulescu Sergiu și respectiv respinsă ca depusă tardivă, cererea Serviciului Fiscal de Stat împotriva lui Sandulescu Sergiu, cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organului de conducere a SRL „Cantgaz".

Solicitarea recurentului

La 29 mai 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 8 alin. (2) din Legea insolvabilității*) Serviciul Fiscal de Stat, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul central, din 19 mai 2025, prin care a solicitat, casarea încheierii primei instanțe și soluționarea prin decizie a problemei în fond, cu emiterea unei noi încheieri de respingere a cererii de ridicare a excepției de tardivitate și admiterea acțiunii în fond.

În esență, în motivarea cererii de recurs, s-au reiterat argumentele de fapt și normele de drept reflectate în acțiunea înaintată în prima instanță.

Totodată, recurentul a indicat că este neîntemeiată concluzia instanței cu privire la tardivitatea cererii de atragere la răspundere subsidiară, întrucât aceasta a fost depusă în termenul de prescripție prevăzut de art. 248 alin. (5) din Legea insolvabilității.

Astfel, recurentul a subliniat că norma citată stabilește un termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută sau trebuia cunoscută persoana care a cauzat insolvabilitatea, dar nu mai târziu de 2 ani de la data hotărârii de intentare a procedurii, acest din urmă termen reprezentând limita maximă de la care începe să curgă prescripția.

De asemenea, s-a menționat că momentul inițial al prescripției nu este legat de data deschiderii procedurii, ci de data cunoașterii persoanei responsabile, în concordanță cu art. 2038 Cod civil.

În altă ordine de idei, Serviciul Fiscal de Stat a menționat că a dobândit dreptul de a formula astfel de cereri abia începând cu 14 septembrie 2020, ca urmare a modificărilor aduse art. 248, astfel încât termenul de prescripție nu putea începe să curgă anterior acestei date.

În consecință, termenul de 3 ani urma să expire la 14 septembrie 2025, iar cererea depusă la 25 martie 2025 este în termen.

Mai mult ca atât, recurentul a remarcat și suspendarea cursului prescripției pe durata stărilor de urgență (în total 104 zile), ceea ce confirmă caracterul neîntârziat al acțiunii cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale SRL „Cantgaz”.

Aprecierea instanței de recurs

Verificând încheierea contestată în raport cu criticile formulate, în limitele controlului de legalitate și a temeiurilor de drept invocate, Colegiul statuează de a respinge recursul declarat de Serviciul Fiscal de Stat, reieșind din următoarele considerente.

Conform art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității, procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 424 alin. (1) Cod de procedură civilă, curțile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Potrivit art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

În conformitate cu prevederile art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Din lucrările cauzei se constată că prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central din 17 iulie 2019, s-a constatat insolvabilitatea SRL „Cantgaz” și s-a dispus inițierea procedurii simplificate a falimentului, cu dizolvarea debitorului, ridicarea dreptului lui Sandulescu Sergiu de la administrarea SRL „Cantgaz” și desemnarea

administratorului autorizat Gherman Andrei, în calitate de lichidator al SRL „Cantgaz”.

În cadrul ședinței de validare a creanțelor, au fost validate creanțele Serviciului Fiscal de Stat în sumă totală de 309.129,67 lei, constituite din creanță chirografare de rangul III în sumă de 235.324,69 lei și creanțe chirografare de rangul VI în sumă de 73.804,98 lei.

Astfel, invocând că SRL „Cantgaz” nu dispune de bunuri suficiente în masă debitoare, precum pe conturile bancare lipsesc mijloace financiare, directorul adjunct al Serviciului Fiscal de Stat – Chircu Sergiu, a depus în adresa instanței de insolvabilitate cerere, prin care a solicitat atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere al SRL „Cantgaz”, în persoana administratorului statutar Sandulescu Sergiu și respectiv încasarea de la aceasta în contul masei debitoare a SRL „Cantgaz” a creanței validată și nestinsă a Serviciului Fiscal de Stat, în sumă totală de 309.129,67 lei (235.324,69 lei – creanța chirografară de rangul III și 73.804,98 lei, creanță chirografară de rangul VI).

La data de 14 aprilie 2025, Sandulescu Sergiu a depus în adresa instanței de insolvabilitate cererea, prin care a invocat excepția de tardivitate a acțiunii.

Fiind investită cu examinarea cererii privind ridicarea excepției de tardivitate, prin încheierea din 19 mai 2025, Judecătoria Chișinău sediul central, a admis excepția de tardivitate și respectiv a respins ca depusă tardiv, cererii Serviciului Fiscal de Stat cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organului de conducere a SRL „Cantgaz”.

În materie de drept, Completul menționează că conform art. 15 alin. (1) din Legea insolvabilității, în cazul insolvabilității debitorului din culpa fondatorilor (membrilor) lui, a membrilor organului executiv sau a unor alte persoane care au dreptul de a da indicații obligatorii pentru debitor ori care pot influența în alt mod acțiunile debitorului (insolvabilitate intenționată), aceștia poartă răspundere subsidiară solidară față de creditori în măsura în care bunurile debitorului sânt insuficiente pentru executarea creanțelor creditorilor.

Conform art. 247 alin. (1) și (2) din Legea insolvabilității, în sensul prezentei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfășoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei țărănești (de fermier), administratorii societăților comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii și membrii comisiilor de lichidare, contabilii. Prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care dețineau funcțiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum și celor care au deținut aceste funcții pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

În context instanța menționează că, prin art. 15 alin. (1) și art. 247-248 alin. (1) și (2) din Legea insolvabilității, legiuitorul stabilește și reglementează posibilitatea tragerii la răspundere subsidiară a persoanelor culpabile de apariția stării de

insolvabilitate a debitorului, determină cercul persoanelor în privința cărora o asemenea răspundere poate fi aplicată, precum și stabilește perioada pentru care o atare formă a răspunderii operează.

În continuare, prin prisma art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității, Completul de judecată subliniază că potrivit art. 186[1] alin. (1) Cod de procedură civilă, cererile depuse în instanța de judecată peste termenul de prescripție extinctivă, a căror tardivitate a fost invocată în faza de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare de partea în proces, persoana în a cărei favoare a curs prescripția, de creditorul persoanei sau de către oricare altă persoană care are interes legitim, se examinează în fond doar după examinarea de către instanța de judecată a excepției de tardivitate. Dacă reclamantul a solicitat repunerea în termenul de prescripție sau solicită repunerea odată cu ridicarea excepției, instanța de judecată examinează excepția de tardivitate concomitent cu cererea de repunere în termen.

În corespundere cu art. 186[1] alin. (3) Cod de procedură civilă, dacă nu se dispune repunerea în termen și/sau se admite excepția de tardivitate, instanța de judecată respinge acțiunea ca fiind tardivă printr-o încheiere motivată care poate fi atacată cu recurs.

La caz, instanța de recurs reține că Serviciul Fiscal de Stat, s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de atragere la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului SRL „Cantgaz”, la 25 martie 2025, drept temei al solicitării tragerii la răspundere subsidiară, invocând decizia asupra cazului de încălcare a legislației fiscale nr. 116/2383 din 28 noiembrie 2019 și hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central, din 17 iulie 2019, prin care s-a constatat insolvabilitatea SRL „Cantgaz”.

Raportând circumstanțele invocate de reclamant/recurent, la art. 248 alin. (5) din Legea insolvabilității și modificările operate ulterior, instanța de fond a reținut că termenul de prescripție pentru înaintarea acțiunii de atragere la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a început a curge la 15 septembrie 2020 și a expirat la data de 15 septembrie 2023.

În esență, Completul de judecată consideră corectă soluția instanței de fond, dar, totodată, aspectul cu privire la calcularea termenilor este unul impropriu cazului, or reieșind din conceptul art. 248 alin. (5) din Legea insolvabilității, instanța consideră că începutul curgerii termenului de prescripție extinctivă a acțiunii unui creditor față de membrii organelor de conducere a debitorului insolvabil privind atragerea la răspundere subsidiară, nu poate fi condiționat definitiv de data emiterii hotărârii privind intentarea procesului de insolvabilitate, acest aspect urmând a fi raportat nemijlocit și la data la care creditorul a cunoscut sau trebuia să cunoască persoana care a cauzat insolvabilitatea.

Astfel, în vederea tragerii la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului nominalizați la art. 247 din Legea insolvabilității, instanța de recurs consideră că termenul de prescripție pentru atragerea la răspundere

subsidiară este de 3 ani, care începe să curgă de la data la care a devenit cunoscută persoana responsabilă pentru insolvabilitate, dar nu mai târziu de 2 ani de la data intentării procedurii de insolvabilitate.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs subliniază că, în condițiile în care, dreptul creditorilor, la caz al Serviciului Fiscal de Stat, de a se adresa direct cu cereri de chemare în judecată cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, a fost recunoscut abia prin Legea nr. 141 din 16 iulie 2020 (în vigoare din 14 septembrie 2020) cu privire la modificarea Legii insolvabilității, conform căreia, creditorilor li s-a recunoscut prin lege dreptul la acțiune directă în asemenea categorii de cauze civile, dat fiind faptul hotărârea de intentare a procedurii de insolvabilitate a SRL „Cantgaz" a fost emisă la 17 iulie 2019, chiar dacă persoanele responsabile nu au fost identificate sau urmează să fie identificate ulterior, Completul de judecată susține că termenul de prescripție începe cel târziu la 17 iulie 2021 (*2 ani de la data intentării procedurii de insolvabilitate*) și expiră la 17 iulie 2024 (*3 ani, de la data la care a devenit cunoscută persoana responsabilă pentru insolvabilitate*).

Contextual, cu referire la suspendarea curgerii termenului de prescripție invocat de către recurentul Serviciul Fiscal de Stat, instanța menționează că potrivit art. 1-4 din Hotărârea Parlamentului nr. 49 din 31 martie 2021, se declară stare de urgență pe întreg teritoriul Republicii Moldova pe perioada 01 aprilie – 30 mai 2021. Pe perioada stării de urgență, Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova va emite dispoziții în vederea punerii în executare a următoarelor măsuri (...). Dispozițiile Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova sunt obligatorii și executorii pentru conducătorii autorităților administrației publice centrale și locale, ai agenților economici, ai instituțiilor publice, precum și pentru cetățeni și alte persoane aflate pe teritoriul Republicii Moldova. Toate dispozițiile emise de Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova intră în vigoare din momentul emiterii.

Potrivit pct. 1 din Dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 3 din 15 aprilie 2021, pe durata stării de urgență, termenele de prescripție și termenele de decădere de orice fel nu încep să curgă, iar dacă au început să curgă, se suspendă pe toată durata stării de urgență instituite potrivit Hotărârii Parlamentului nr. 49 din 31 martie 2021.

Totodată, Completul de judecată notează că, Hotărârea Parlamentului privind declararea stării de urgență nr. 49 din 31 martie 2021, s-a declarat neconstituțională conform Hotărârii Curții Constituționale nr. 15 din 28 aprilie 2021, în vigoare din data de 28 aprilie 2021.

Respectiv, termenul de prescripție a fost suspendat din data de 15 aprilie 2021 până la data de 28 aprilie 2021.

Ulterior, prin Hotărârea Parlamentului nr. 41 din 24 februarie 2022 (art. 1 – 4) se declară stare de urgență pe întreg teritoriul Republicii Moldova pentru o perioadă de 60 de zile. Pe perioada stării de urgență, Comisia pentru Situații Excepționale a

Republicii Moldova va emite dispoziții în vederea punerii în executare a următoarelor măsuri (...). Dispozițiile Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova sunt obligatorii și executorii pentru conducătorii autorităților administrației publice centrale și locale, ai agenților economici, ai instituțiilor publice, precum și pentru cetățeni și alte persoane aflate pe teritoriul Republicii Moldova. Dispozițiile Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova intră în vigoare în momentul emiterii.

Potrivit pct. 5.1.1 din Dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 5 din 02 martie 2022 (*abrogat prin Dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 13 din 31 martie 2022 (începând cu data de 04 aprilie 2022)*), se suspendă de drept examinarea de către instanțele de judecată a cauzelor civile (...).

De altfel, instanța de recurs constată că, din data de 02 martie 2022 până la data de 04 aprilie 2022, termenul de prescripție a fost suspendat.

Or, cumulând perioadele de timp nominalizate supra, se atestă că, termenul de prescripție în perioada stării de urgență a fost suspendat începând cu: 15 aprilie 2021 – 28 aprilie 2021 (13 de zile) și 02 martie 2022 – 04 aprilie 2022 (33 de zile), iar în total 46 zile.

Prin urmare, deși termenul calculat de prima instanță este unul greșit, totuși, soluția instanței de insolvabilitate cu privire la omiterea de către Serviciul Fiscal de Stat a termenului de prescripție pentru adresarea în instanța de judecată cu cerere de atragere la răspundere subsidiară, este justă, deoarece curgerea termenului de prescripție extinctivă în cazul din speță a început a curge la data de 17 iulie 2019, fiind suspendat în perioada stării de urgență cu 46 zile și a expirat la data de 02 august 2024, iar drept urmare, depunerea cererii de atragere la răspundere subsidiară la data de 25 martie 2025, a fost realizată cu omiterea termenului de prescripție.

În altă ordine de idei, instanța de recurs consideră necesar de a sublinia că, prescripția extinctivă se răsfrânge asupra posibilității apărute la persoană (fizică sau juridică) de a-și apăra dreptul încălcat pe calea acțiunii civile. Așadar, prescripția extinctivă este termenul, la expirarea căruia în cazul în care acțiunea nu a fost înaintată, se stinge dreptul civil, apărut în urma delictului civil, la admiterea acțiunii dreptul la apărare pe calea acțiunii civile - dreptul la acțiune.

Expirarea prescripției extinctive nu duce la încetarea dreptului subiectiv civil încălcat, ci stinge dreptul subiectiv civil la apărare pe calea acțiunii civile.

Prescripția extinctivă nu afectează dreptul subiectiv încălcat, prescripția se răsfrânge asupra posibilității exercitării forțate a dreptului la admiterea acțiunii, adică a dreptului la acțiune. De aici rezultă că prescripția extinctivă este determinată ca termenul pentru apărarea dreptului pe calea acțiunii în justiție (dreptul la admiterea acțiunii) a persoanei, dreptul căreia a fost încălcat.

Aplicarea prescripție extinctive împinge părțile în raport la timp să-și exercite drepturile sale, astfel contribuind esențial la întărirea disciplinei financiare și

antreprenoriale în circuitul civil. Numai prin respectarea termenilor de prescripție organele jurisdicționale sunt în stare să contribuie la admiterea pretențiilor legale ale deținătorilor de drepturi încălcate. Nu este permisibil ca o tranzacție realizată, sau un drept obținut, să-l lase o perioadă nedeterminată de lungă sub riscul contestării din partea terțelor persoane, iar patrimoniul - sub riscul confiscării, etc.

Revenind la instituția răspunderii membrilor organelor de conducere a debitorului, Colegiul reține că, legiuitorul a instituit prescripția extinctivă în scopul asigurării unei stabilități în raporturile juridice dintre părți și evitarea incertitudinii pentru o perioadă îndelungată de timp, în care apar, derulează și se modifică o complexitate de relații dintre părți sub egida unor norme de drept distincte.

Prin urmare, Colegiul învederează că instanța de insolvabilitate just și întemeiat a concluzionat în vederea respingerii ca tardive a cererii de tragere la răspundere subsidiară înaintate de Serviciul Fiscal de Stat, or, potrivit conținutului cererii de tragere la răspundere subsidiară, creditorul nu a solicitat repunerea în termen și nu a indicat motivele omiterii acestuia în valorificarea acțiunii înaintate.

Prin urmare, din analiza detaliată a lucrărilor cauzei, Colegiul constată ca fiind corectă și întemeiată concluzia instanței de fond de a respinge ca tardivă acțiunea, or respectarea de către părți a termenilor legali constituie o obligare pozitivă a părților și are menirea asigurării bunei funcționări a justiției, iar repunerea în termen poate fi admisă doar în cazurile expres prevăzute de Lege și doar în cazul în care partea care înaintează o cerință de repunere în termen va prezenta instanței probe pertinente și admisibile prin care va dovedi că omiterea termenului a fost cauzată de motive întemeiate.

În opinia Curții Europene a Drepturilor Omului expusă în jurisprudența sa constantă, limitele de termen (prescripția) impuse în vederea apărării judiciare a drepturilor pretinse a fi lezate, sunt acceptabile în interesul unei bune administrări a justiției, urmărind un scop legitim de a asigura securitatea raporturilor juridice și protejarea persoanelor ce ar putea fi acuzate împotriva învinuirilor lipsite de actualitate (*stale claim*) susceptibile de a provoca dificultăți în eliminarea și preîntâmpinarea actelor de injustiție. Curtea a statuat că repunerea în termenul de prescripție nu se admite chiar și în cazurile când noi circumstanțe au devenit cunoscute după expirarea termenului de prescripție sau când cauzele acțiunii au devenit cunoscute după expirarea termenului de prescripție (*Stubbings and Others v. the United Kingdom*).

În acest sens instanța reține că, respectarea principiului preeminenței dreptului constituie una din exigențele unui proces echitabil în sensul art. 6 par. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (*Roșca c. Moldovei, nr. 6267/02 din 22 martie 2005*).

Înserat în preambulul Convenției Europene și Statutul Consiliului Europei, constituind în același timp atât un important impuls la adoptarea Convenției (*Golder c. Regatului Unit al Marei Britanii, nr. 4451/70 din 21 februarie 1975*), cât și parte

integrantă a Convenției în conformitate cu prevederile art. 31 alin. (2) al Convenției de la Viena, nu poate fi neglijat la soluționarea pricinilor civile potrivit prevederilor art. 12 Cod de procedură civilă.

Conform dispozițiilor art. 1 alin. (3) al Constituției Republicii Moldova, în lumina interpretărilor date în jurisprudența constantă a Curții Constituționale, (*hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 19 ianuarie 1998, publicată în Monitorul Oficial nr. 12-13/8 din 19 februarie 1998*), una din caracteristicile constituționale ale statului de drept o constituie obligațiunea statului, autorităților lui publice, instituțiilor, persoanelor oficiale de a activa în limitele atribuțiilor lor stabilite de Constituție și Legi.

Reținând obligația instanței de a asigura preeminența dreptului în sensul definit de Constituție și practica internațională, Colegiul constată că Serviciul Fiscal de Stat, este ținut să suporte consecințele nefavorabile, rezultate din interpretarea viciată a prevederilor legii.

La fel, Colegiul menționează că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6§1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (*cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995*).

Finalmente, Colegiul statuează că, deoarece la examinarea recursului nu au fost constatate careva temeiuri de fapt și de drept ce ar confirma ilegalitatea încheierii contestate și care ar duce la casarea acesteia, recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat.

În conformitate cu art. art. 426 alin. (3), 427 lit. a), 428 alin. (1), 238-241 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

d e c i d e :

Se respinge recursul declarat de Serviciul Fiscal de Stat.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul central, din 19 mai 2025, emisă în cadrul procedurii de insolvabilitate intentată față de SRL „Cantgaz”, la cererea Serviciului Fiscal de Stat împotriva lui Sandulescu Sergiu, cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organului de conducere a SRL „Cantgaz”.

Decizia este irevocabilă de la emitere.

Președintele completului,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval

Andrei